

Dnes chceme „vyzpovídat“ dalšího mladého muže, který zahořel pro duchovní dráhu a rozhodl se stát knězem. Nyní studuje čtvrtým rokem Teologickou fakultu v Olomouci, nedávno jsme Vám nabídli rozhovor s jeho tatínkem, který byl vysvěcen na jáhna, mnozí kluci ho znají coby „Křiklouna“ ze skautu ... Není řeč o nikom jiném než o Františkovi Ponížilovi.

Františku, i přesto, že jsi poměrně mladý (24 let), studuješ už čtvrtým rokem Teologickou fakultu v Olomouci se záměrem stát se knězem. Kdy se tato myšlenka v Tobě poprvé zrodila?

Myšlenka na kněžství se ve mně poprvé zrodila jednoho květnového čtvrtka roku 2005 (byl jsem ve třetíáku průmyslovky, studoval jsem technické lyceum a zajímal se o počítače). Bylo to po čtvrté hodině odpoledne, jel jsem na kole ze školy. Napadlo mě, že dění v oblasti informačních technologií mě utíká. Že nestačím sledovat vývoj v oblasti. Ve svém nitru jsem slyšel hlas: „Běž dělat něco, co má smysl, běž na kněze“ Odpověděl jsem: „Ano, Pane, půjdu“ Když jsem takto odpověděl, tak jsem ve svém nitru ucítil pokoj.

Co na Tvé rozhodnutí říkalo Tvé okolí – spolužáci, děčka ze spolča, rodiče?

Rodičům jsem toto rozhodnutí sdělil někdy na podzim maturitního ročníku. Rodiče moje rozhodnutí podpořili, za což jsem jim vděčný. Všude to tak idylické nebylo. Vím o případu, kdy otec jednoho bohoslovce řekl: „Mně žádný ‚černoprdelník‘ nepřejde přes práh domu.“

Popravdě řečeno, reakce spolča si nepamatuju. Když jsem to však řekl otci Milanovi, tak mě objal. Také mi poradil určitou zdrženlivost se zveřejněním této informace.

V paměti mi rovněž utkvěly reakce ze školy. Spolužákům jsem to řekl v den odevzdání přihlášek na vysokou školu. Jeden spolužák se mě zeptal: „Franto, tobě se nelíbí holky?“ Odpověděl jsem mu: „To víš, že se mi holky líbí.“ Velmi zajímavá reakce přišla od jedné spolužačky: „Tebe do toho někdo nutí?“ Odpověděl jsem: „Ne, nikdo mě do toho nenutí.“ Dost těžko to nesla paní učitelka informatiky, u které jsem dělal praktickou maturitu (spočívala ve zpracování databáze). Ta mi řekla něco v tomto smyslu: „Kdybych byla váš rodič, tak bych vám to rozmlouvala, ale takhle můžu jen nesouhlasit. Mně vadí, když v kostele kážou vodu a pijou víno.“

Sice pocházíš z věřící rodiny, ale i přesto si často mladý člověk prožívá svou krizi víry. Postihlo Tě také něco takového?

Krise víry na mě nepřišla náhle. V souvislosti s nástupem na střední školu moje víra začala chladnout, začala se pomalu a jistě stávat přítěží, styděl jsem se za ni. Do kostela jsem chodil jen kvůli rodičům. Nechtěl jsem se s nimi hádat. Takhle to bylo pro mě jednodušší. V roce 2002 bylo v Rapotíně biřmování. Po biřmování se začalo scházet spolčo. Starší sestra mě tam jednou vzala. Cítil jsem se tam dobře, přijali mě mezi sebe.

V roce 2003 jsme strávili Velikonoce na faře v Losinách. Když jsem se dozvěděl, že na Zelený čtvrtek bude celonoční adorace tak jsem prohlásil: „Adorace? To ňák přežijem.“ Jeden starší kluk mě „probodl“ pohledem. Nakonec jsem se zapsal od půlnoci do jedné. V té hodině se to ve mně zlomilo. Od té doby vím, proč chodím do kostela. Další krize přišly a přijdou, ale já vím, komu jsem uvěřil. (srov. 2 Tim 1,12)

Můžeš nám stručně popsat, co vše tě během studia na kněze potkalo, formovalo, ovlivnilo?

Stručně? To půjde těžko. Ale pokusím se. Při pohledu zpět vidím kaleidoskop různých událostí, které byly krásné i těžké.

Vidím teologický konvikt, první nadšení a první ztrátu iluzí. Krásný rok v Olomouci, díky kterému si více vážím okamžiku. Co je dnes, zítra být nemusí.

Vidím první ročník. Vidím sebe, jak poprvé jdu do kaple na mši svatou. Jdu jako vyplašený prvák poprvé do školy. Vidím první konflikty v ročníku, první Vánoce v semináři. Mám za sebou první zkoušku. Vidím vyučující latiny a řečtiny, vidím vyučující z katedry filosofie. Vidím sebe a své spolužáky poprvé v klerice. Vidím druhé zkouškové období. Stojím v Lukově v kostele, v slzách na pohřbu stařenky. Začínají první bohoslovecké prázdniny. Jsem na praxi s mládeží. Otec arcibiskup světlí Vlada na kněze.

Vidím druhý ročník, své první bohoslovecké exercicie. Slyším P. Beneše, jeho výborné přednášky. Zvykám si na novou službu kostelníka v kapli sv. Cyrila a Metoděje. Stojím před plným kostelem lidí v Uherském Brodu na růžencové pouti, a říkám jim své svědectví o cestě k víře a ke kněžství. Klečím v kapli sv. Cyrila a Metoděje. Tma a ticho. Pane, jsem tu správně? Mám se stát knězem? Zvládnou požadavky pastorače?

Začínám přemýšlet nad významem slov. Přemýšlím nad nedorozuměními, které pramení z rozdílného chápání slov. Čtu Nietzscheho knihu Genealogie morálky. Přemýšlím nad tím, proč Nietzsche chtěl dát nad bránu nebes nápis: „I mne stvořila věčná zášť“. Jím grilované maso na rozlučce se svými spolužáky, kteří odcházejí studovat do Říma. Cítím euforii při přečtení mailu, že moje seminární práce z filosofie je pěkná. Cítím vůni pizzy a vyplavující se endorfiny po úspěšně absolvované souhrnné zkoušce z filosofie. Vidím svůj index, ve kterém jsou úspěšně zapsány všechny zkoušky. Rozmlouvám s ošetřovatelkami ze sobotínské diakonie, kde jsem měl prázdninovou praxi.

Vidím třetí ročník. Začínáme opět exerciciemi na Velehradě. Na fakultě začínáme studovat teologické disciplíny. Vidím profesora Pospíšila, slyším jeho nezapomenutelné přednášky. Slyším jeho provokativní otázku: „Pokud Ježíš nemohl selhat, bylo jeho pokušení reálné?“ Poslouchám první přednášku z liturgiky. Skládám kandidaturu do rukou biskupa Posáda. Cítím bušení srdce poté, co jsem nahlas řekl, že jsem připraven k službě jáhna a kněze. Vidím sebe zeleného jako sedma před zkouškou z dogmatiky. Padá ze mě obrovský balvan. První těžká zkouška za mnou. Bohu díky za to! Padám pod svojí chybou. Pomalu vstávám. Jdu ke zpovědi. Slyším formuli rozhřešení: „Bůh, Otec veškerého milosrdenství...“

V olomoucké katedrále přijímáme lektorát z rukou biskupa Cikrleho. Vidím se na pedagogické praxi v hodině náboženství. Celý ročník sedí u Honzy na pokoji poté, co jsme byli všichni vyhozeni od zkoušky. Biskup Josef světlí tatku na jáhna. Jsem na pracovní praxi. Třetí rok formace za mnou. Díky Bohu, že mám hotové všechny zkoušky. Ne všichni mají to štěstí.

Vidím čtvrtý ročník. Sedím v kapli na Stojanově. Poslouchám exerciční promluvy. Třetí bohoslovecké exercicie. Sedím na první přednášce z církevního práva, na které jsem se těšil už od prváku. Vidím sebe jako vedoucího služby u myčky. Píšu žádost otcí arcibiskupovi o udělení služby akolyty. Přijímám tuto službu. Poprvé purifikuji posvátné nádoby. Vedu v seminární jídelně modlitbu před a po jídle. Sedím v kanceláři P. Damiána Němce, vedoucího katedry církevního práva. Konzultuji téma diplomové práce. Mám téma diplomové práce. Budu srovnávat církevní zákony ohledně kněžského svěcení. Studuji právo. Přemýšlím nad rozdíly v principech civilního a církevního práva. Dělá první zkoušku z práva. Jedu s bohoslovci hrát hokej proti studentům Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži. Sedím u počítače a odpovídám na rozhovor do Tam-Tamu©.

Existuje nějaká osobnost, která je Tvým vzorem?

Takových osobností je více. V první řadě je to moje stařenka, která pro mě byla vždy vzorem víry. Stařenka žila evangelium. Dokud mohla, vždy pomáhala, kde bylo potřeba. Dalším vzorem je pro mě P. Milan, náš duchovní správce. Jeho příkladný kněžský život na mě vždy nepřímo působil. Další kněžský vzor je pro mě Mons. Šmejkal, kněz a církevní právník, který působí v Římě. Oslovil mě svojí skromností, příkladným kněžským životem a také

Se sestrou při sázení brambor

tím, že si dokázal najít čas (i když ho moc neměl), když jsem potřeboval jít ke zpovědi. Také ve mně prohloubil zájem o církevní právo. Díky jemu jsem našel obor, který mě baví.

Ze svatých je mým vzorem sv. Josef, který dokázal přijmout nelehkou roli Ježíšova otce. A také sv. Augustin, můj birmovací patron. Líbí se mi u něj, že všechno, co dělal, dělal naplno.

Studoval jsi na Technickém lyceu v Šumperku a Tvá velká vášeň byla výpočetní technika. Drží Tě to pořád?

Zájem o výpočetní techniku mě drží pořád, ale už ne v takové míře jako v době středoškolských studií. S počítačem je to stejné jako s ohněm. Je dobrý sluha, ale zlý pán. Během středoškolských studií jsem si vypěstoval závislost na hraní počítačových her. Zákazy rodičů, zabavování CD s hrami nepomáhaly. Dokud rodiče nebyli doma, tak jsem hrál. Leckdy i dlouho do noci. Nejhorší na hraní bylo to, že jsem nikoho nepotřeboval. Stačil jsem si sám. Dokonce jsem i řekl kamarádovi, který chtěl, abych šel ven, že nemám čas. Tak to trvalo skoro tři roky. Tehdy mě to jako problém nepřišlo, vždyť hráli všichni spolužáci. Jednou mě napadlo, že s hraním skončím. A skončil jsem. Když se ohlédnu zpět, tak mě mrzí stovky hodin promarněného času.

A jakým dalším zájmům se věnuješ?

Mým velkým koníčkem je četba. Z duchovní literatury mě hodně zaujala kniha Stín otce od Jana Dobraczynského - románový životopis sv. Josefa - či Ježíš Nazaretský od Benedikta XVI. Také rád čtu fantasy, jako relaxační četbu mám rád i detektivky od Dicka Francise.

K mým zájmům patří i skauting. Na střední škole jsem vedl dva roky družinu vlčat. I přesto, že se nyní skautingu nemůžu věnovat, tak jsem pořád registrovaný člen II. oddílu Wakan Šumperk.

Díky vlivu Honzy, kamaráda ze semináře, jsem se začal zajímat o železniční dopravu. Zejména mě fascinuje technická stránka elektrických lokomotiv. To je částečně dáno i předchozím studiem na průmyslovce. Fyziky jsme měli opravdu hodně. S tímto kamarádem občas chodíme fotit vlaky. Také rád poslouchám hudbu.

Chtěl bys být v budoucnu knězem spíše ve velkém městě či v zapadlé vesničce? A proč?

O tom, kde chci sloužit, nepřemýšlím. Kněze do farností rozesílá generální vikář ve spolupráci s otcem arcibiskupem. Služba ve městě i na vesnici má svoje výhody i nevýhody. Ve městě není problém zajít na koncert nebo na pizzu. Na vesnici je zase větší pravděpodobnost, že člověk snáze naváže bližší vztahy s lidmi. Já půjdu tam, kam mě otec arcibiskup pošle.

Z mnoha svědectví vyplývá, že otevření se člověka k duchovnímu povolání je velké Boží tajemství a především nezasloužená milost. Jakou mírou to může ovlivnit samotný člověk?

Uf, to je těžká otázka. Řekl bych k tomu asi jen to, že je dobré modlit se za své budoucí povolání a být otevřený Božímu volání. Ne má, ale Tvá vůle se staň. (srov. Lk 22,42). Za sebe můžu říci, že kdyby mi někdo v půlce třetího střední řekl, že půjdu do semináře, tak bych se začal smát a pomyslel si něco o jeho duševním zdraví.

Na závěr nějaké to moudro pro čtenáře☺

Všem Vám chci poděkovat za všechny Vaše modlitby za seminář i za Bohoslovce. A k té myšlence na závěr... V době mé jedné krize mi pomohla slova arcibiskupa Graubnera. Moc děkuji knězi, který mi ji zprostředkoval.

„Když máme krizi, tak jsme jakoby v tunelu. Největší hloupost, kterou můžeme udělat je okamžitě změnit směr. V krizi musíme pokračovat dál v přímém směru a až opustíme tunel, tak se můžeme rozhlédnout a případně změnit směr.“

I přesto, že je dnešní rozhovor delší než obvykle, myslím, že to vůbec nevádí. Děkujeme Františkovi za jeho upřímná a vřelá slova a lásku k Pánu Bohu, kterou rovní jako kněz předávat dál.

Lenka Špatná